РЕШЕНИЕ № 7042

София, 10.06.2021

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Шесто отделение, в съдебно заседание на дванадесети май две хиляди и двадесет и първа година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РОСЕН ВАСИЛЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СИБИЛА СИМЕОНОВА
АЛЕКСАНДЪР МИТРЕВ

при секретар М.С. и с участието на прокурора Симона Попова изслуша докладваното от съдията АЛЕКСАНДЪР МИТРЕВ по адм.д. №3763/2021**.**

Производство по чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба от Г.А.-С. срещу решение №576/03.02.2021г., постановено по адм.д. №6676/2020г. по описа на Административен съд София-град, с което е отхвърлена жалбата й против решение №РС-91-20-063/10.06.2020г. на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, в частта, в която на основание чл.74, ал.1, във вр. с чл.171, ал.1, във вр. с чл.57 от ЗПКОНПИ и чл.81, ал.1 от ЗПКОНПИ, е установено наличие на конфликт на интереси в два случая, по отношение на жалбоподателката и са наложени глоби в размер на 5000 лева за всяко нарушение, и в частта, в която е отнето в полза на държавата сумата от 236,34 лева, представляваща полученото дневно възнаграждение за периода от 26.02.2018г. до 21.03.2019г., получено от деянията, породили конфликт на интереси.

Наведените в жалбата възражения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила, допуснато при преценката на съвкупния доказателствен материал и необоснованост са относими към касационните основания по чл. 209 АПК. Иска се отмяна на обжалваното решение и вместо него постановяване на друго по съществото на спора, с което да се уважи първоначалната жалба. Претендира се присъждане на съдебни разноски.

Ответната страна по жалбата Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество оспорва основателността на касационната жалба. Намира първоинстанционното решение за правилно и законосъобразно, поради което иска оставянето му в сила. Претендира разноски.

Прокурорът от Върховна административна прокуратура дава мотивирано заключение за допустимост, но неоснователност на касационната жалба. Счита, че първоинстанционният съд е изяснил фактите по делото и е направил изводи в съответствие с установената фактическа обстановка и приложимото материално право. Намира, че след изпълнение на задълженията по чл.172а АПК, решаващият състав

правилно приема, че оспореният административен акт е законосъобразен, което обосновава липсата на касационни основания за отмяна.

Върховният административен съд, състав на шесто отделение намира касационната жалба за подадена от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, в срока по чл.211, ал.1 АПК, при отсъствие на процесуални пречки за нейното разглеждане и наличие на всички положителни процесуални предпоставки по възникване и упражняване правото на касационно оспорване, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, на основанията посочени в нея, както и след проверка на решението за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, съгласно чл.218, ал.2 от АПК, същата е неоснователна.

При извършване преценка по прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение, в съответствие с чл.220 АПК, касационният състав приема от правна страна следното:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в първоинстанционното производство е решение №РС-91-20-063/10.06.2020г. на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, в частта, в която на основание чл.74, ал.1, във вр. с чл.171, ал.1, във вр. с чл.57 от ЗПКОНПИ и чл.81, ал.1 от ЗПКОНПИ, е установено наличие на конфликт на интереси в два случая, по отношение на жалбоподателката и са наложени глоби в размер на 5000 лева за всяко нарушение, и в частта, в която е отнето в полза на държавата сумата от 236,34 лева, представляваща полученото дневно възнаграждение за периода от 26.02.2018г. до 21.03.2019г., получено от деянията, породили конфликт на интереси. След анализ на съвкупния доказателствен материал, първоинстанционният съд приел за установено, че административният орган е издал правилен и законосъобразен административен акт. Оспореното решение е определено като издадено от компетентния административен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон. В хода на административното производство били събрани относимите към случая доказателства, достатъчни за изясняването му от фактическа и правна страна. На база на установените факти били изведени обосновани изводи, които са аргументирани в съответствие с приложимия материален закон и неговата цел. При извършената проверка на приетите за установени от административния орган факти, въз основа на приложените по делото доказателства, съдът намерил, че правните изводи, направени от органа, напълно съответстват на установените обстоятелства. В този смисъл съдът достигнал извод, че решението е постановено в съответствие с материално правните разпоредби на ЗПКОНПИ и не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл.168, ал.1 от АПК, във връзка с чл.146, т.4 от АПК.

Върховният административен съд – състав на шесто отделение намира обжалваното решение за валидно, допустимо и правилно.

Същото е постановено при наличие на положителните и при липса на отрицателни процесуални предпоставки за разглеждане на жалбата, по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от надлежно сезиран компетентен съд.

В хода на първоинстанционното производство са проверени констатациите на административния орган, обусловили издаването на обжалвания административен акт, като са събрани и ценени относимите за правилното решаване на спора писмени доказателства, обсъдени са релевантните факти и обстоятелства, правнозначимите доводи и възражения на страните. Законосъобразността на оспорения административен акт е изследвана в съответствие с очертаните предели на предмета на съдебната проверка в чл.168 АПК на всички основания по чл.146 АПК. При постановяване на процесния съдебен акт не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Съдебното решение се основава на обоснованата преценка на събраните доказателства, като е постановено в съответствие с приложимите за казуса материалноправни норми.

Правилен е изводът на съдът, че оспореното решение на КПКОНПИ е издадено от компетентния колективен специализиран административен орган, разполагащ с правомощие да установи конфликт на интереси, да наложи глоба по чл.171 от ЗПКОНПИ, като определи нейния размер и постанови отнемане по чл.81 от същия закон. Не са установени и съществени нарушения на административнопроцесуалните правила на чл.74, ал.1 и 2 от ЗПКОНПИ, като правилно е прието, че изтичането на сроковете по чл.74, ал.1 от ЗПКОНПИ не преклудира правомощието на КПКОНПИ да се произнесе с мотивирано писмено решение за установяване на конфликт на интереси по реда на глава осма от закон. Първоинстанционният съд е приел, че оспореното решението е постановено в съответствие с материалноправните разпоредби на ЗПКОНПИ.

Съгласно §2, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ, разпоредбите на глави пета, осма и петнадесета от ЗПКОНПИ се прилагат за касаторката в качеството ѝ на директор на РЗОК-С. Безспорно е установено по делото, че същата и съпругът ѝ Б.С. са "свързани лица" по смисъла на §1, т.15, б. "а" от ДР на ЗПКОНПИ.

Съгласно разпоредбата на чл.52 от ЗПКОНПИ, конфликт на интереси възниква, когато лице, заемащо висша публична длъжност, има частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективното изпълнение на правомощията или задълженията му по служба. Фактическият състав на конфликта на интереси по смисъла на чл.52 от ЗПКОНПИ, във вр. с §2, ал.1, т.1 ДР от ЗПКОНПИ, изисква кумулативното наличие на три материалноправни предпоставки, а именно: лице, което заема висша публична длъжност или попадащо в изброените в §2, ал.1 от ДР на ЗПКОНПИ, частен интерес на това лице по см. на чл.53, във вр. с чл.54 от ЗПКОНПИ и възможност този частен интерес да повлияе на безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията на лицето, заемащо тази длъжност, или на задължението му по служба.

Безспорно е, че със сключването и подписването на допълнително споразумение No83/26.02.2018г. и допълнително споразумение No253/21.03.2019г., касаторката е извършила две нарушения на разпоредбата на чл.58, изречение2-ро, предложение първо от ЗПКОНПИ.

Конфликт на интереси е налице тогава, когато лицето, заемащо публична длъжност е упражнило правомощията си в съответствие с материалноправните предпоставки за

тяхното прилагане, но това е станало в неин или на свързано с нея лице интерес, тъй като конфликтът на интереси се обективира не в резултата - придобита облага, а във възможността частният интерес да повлияе на обективното и безпристрастно изпълнение на правомощията.

Нормата на чл.58 от ЗПКОНПИ въвежда забрана лице, заемащо публична длъжност, да сключва договори или да извършва други дейности в частен интерес при изпълнение на правомощията или задълженията си по служба. При сключването на допълнителните споразумения касаторката е нарушила забраната по чл.58 от специалния ЗПКОНПИ. Безспорно по силата на допълнителните споразумения за нейния съпруг, възниква право за получаване на предвиденото съгласно споразумението увеличение на паричното възнаграждение, което несъмнено представляват облага от материален характер по смисъла на чл.54 от ЗПКОНПИ. Възможността за получаване на такава облага представлява частен интерес по смисъла на чл.53 от ЗПКОНПИ на свързано с касаторката лице по смисъла на §1, т.15, б. "а" от ЗПКОНПИ, с което тя е нарушила чл.58, изр. 2, предл. 1 от ЗПКОНПИ.

За осъществяване състава на чл.58, изр.2 от ЗПКОНПИ е без значение дали лицето, заемащо публична длъжност, действа в условията на оперативна самостоятелност или при условията на обвързана компетентност, достатъчно и необходимо условие е сключването на договора да е във връзка с правомощията на овластеното лице. Законовата забрана е относима към всички договори, които пораждат правни последици, каквито са и допълнителните споразумения за увеличаване на месечните възнаграждения. За да е налице частен интерес, не се изисква облагата да е реализирана, а е достатъчно да съществува като възможност, която да мотивира лицето да действа, упражнявайки правомощията си. Конфликтът на интереси предполага наличието на частен интерес и съпътстващата го облага, като тези обстоятелства са установени по несъмнен начин, както правилно е приел съда.

В касационната жалба не се сочат обстоятелства, водещи до промяна на изводите, формирани от първоинстанционния съд при осъществения съдебен контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт, обхващаща преценката досежно наличието на установените от компетентния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и съотнасянето им към нормите, посочени като правно основание за неговото издаване. Мотивите на първоинстанционния съд се споделят от настоящия съдебен състав и не следва да бъдат дословно преповтаряни, поради което по силата на чл.221, ал.2, изречение второ от АПК, касационната инстанция препраща към тях. Атакуваният съдебен акт се основава на правилна преценка на събраните доказателства, издаден е в съответствие с приложимите за казуса материалноправни разпоредби, като е постановен при стриктно спазване на съдопроизводствените правила. Не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществени такива. При постановяването на същия са взети предвид относимите за спора обстоятелства и факти и изразените от страните становища по тях, и е отговорено на всички относими инвокирани възражения. Предвид изложеното Върховният административен съд – състав на шесто отделение намира, че обжалваното решение е правилно, като не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. При направената служебна проверка по реда на чл.218,

ал.2 от АПК касационната инстанция констатира, че същото е валидно и допустимо, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер на минималния размер юрисконсултско възнаграждение, предвиден в чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева.

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2, предл. 1-во АПК, Върховният административен съд – състав на шесто отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №576/03.02.2021г., постановено по адм. дело №6676/2020г. по описа на Административен съд София-град.

ОСЪЖДА Г.А.-С. от гр. С. да заплати на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество направените по делото разноски - сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.